



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Z. S.**, bytem O., Tř. S. 1/79, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 07. 02. 2014, č. j. KUOK 14366/2014, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí citovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 18. 11. 2013, čj. SMOL/214476/2013/OARMV/DPD/Kas, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 1. 7. 2013 v 12:58 hodin v Chomoutově na ulici Dalimilova na silnici č. II/446, ve směru jízdy od obce Pňovice na Olomouc, při řízení motorového vozidla Škoda Roomster, RZ: X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v

obci, stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, kdy v měřeném úseku byla vozidlu silničním laserovým rychloměrem MicriDigiCam LTI naměřena rychlost 91 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 88 km/h, čímž žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 4.000 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že v době spáchání přestupku vozidlo řídil jeho otec Z. S., který žalobci tím pomohl ze svízelné situace, kdy se žalobce napil alkoholu a potřeboval sehnat někoho, kdo by mu vozidlo pomohl převést z obce Štěpánov do Olomouce. Otec žalobci vyhověl, ale byl v obci Chomoutov stavěn pro rychlou jízdu, a, což v dané době žalobce nevěděl, otci bylo, což žalobce ví z jeho sdělení, odebráno již někdy předtím řidičské oprávnění a měl mít zadržen řidičský průkaz. Aby se otec vyhnul postihu, použil při kontrole žalobcovy doklady, které žalobce měl ve vozidle připevněny v plastovém pouzdře na sluneční cloně, což otec věděl, jelikož žalobci vozidlo převážel již poněkolikáté. Žalobce tak stál před otázkou, zda se bude hájit způsobem účinným, nicméně takovým, který jeho otci zapříčiní trestní stíhání a trestní postih nebo přestupek vezme na sebe a pokusí se svou vinu zpochybnit svědecky a pomocí případné rekognice. Žalobce si je s otcem velice podobný, oba jsou malé postavy, totožné výšky, oba stejně holohlaví, oba stejně svalnatí, lidé si je pletou, ale kdyby stáli vedle sebe, lidé by poznali, kdo je starší, na což žalobce spoléhal, že policisté provádějící kontrolu poznají, že vozidlo neřídil žalobce. Kolem 13. hodiny toho dne žalobci otec volal, že ho stavěli policisté, naměřili mu nepovolenou rychlost a řekl žalobci, že už od jara nemá řidičský průkaz, což pro žalobce byl šok a otec se přiznal, že použil žalobcovy doklady, aby neměl problém. Žalobce si ještě „dělal srandu“, že doufá, že otci nesebrali i žalobcův řidičák a otec říkal, že ne. Dne 4. 11. 2013 byl žalobce předvolán k projednání přestupku, z něhož se pro účast na pohřbu písemně omluvil. Omluva nebyla správním orgánem uznána, ač pro to nebyl dán žádný podstatný důvod, např. ani zdaleka nehrozilo promlčení. Důvodem bylo, že žalobce svou e-mailovou omluvu neměl podepsanou zaručeným elektronickým podpisem, a že důvod omluvy údajně řádně nedoložil. Žalobce doložil k omluvě řádně podepsané a orazítkované potvrzení o účasti na pohřbu. Správnímu orgánu pak nic nebránilo, aby žalobce jako absolutního právního laika řádně poučil a uvedl, čím si více přeje omluvu doložit, ale žádného poučení se žalobci nedostalo. Toto odmítnutí žalobce považoval za zkrácení procesních práv, neboť celou událost nemohl správnímu orgánu řádně ústně vylíčit a správní orgán tak rozhodoval pouze na základě listin, které ale refletovaly úplně jinou skutkovou a právní situaci. Dne 14. 10. 2013 totiž otec žalobce náhle zemřel. Jelikož uvedením skutečnosti, jak k ní skutečně došlo, otci nemohl nějak uškodit, dne 9. 12. 2013 žalobce ve svém odvolání vše uvedl tak, jak se stalo, neboť žalobcova oběť pro zemřelého otce by byla naprosto zbytečnou. Jelikož žalobce byl ze smrti svého milovaného otce značně nešťastný, neuvedl do odvolání, že otec již zemřel, koneckonců pro odvolací správní orgán nebyl problém tuto informaci ověřit v evidencích a žalobce počítal na 100 % s tím, že jeho odvolání bude vyhověno, jelikož z uvedených skutečností jiný závěr ani nevyplýval a navíc správní orgány nebyly v jakékoliv časové tísní. Žalobce očekával, že po zrušení prvostupňového rozhodnutí bude konečně vyslechnutý stejně jako svědci, kteří vše mohou potvrdit

(pan Petr Macháček, který za žalobcem otce vezl a viděl, jak byl policií stavěn a pan Radek Uvázl, u kterého žalobce byl v té době na oslavě a oslavovali žalobcovu novou práci) a vše se uvede na pravou míru. Žalovaný však odvolání žalobce odmítnul jako nepodložené, neboť žalobce měl, jak uvedl v odporu, odmítnout svou vinu přímo policistům na místě samém, nicméně ti měli žalobci sdělit, že se bude hájit při správním řízení, což vylučuje skutečnost následného svalování viny na otce. Kdyby otec žil, neměl by žalobce nejmenší problém vzít jeho vinu na sebe, protože mu ani nehrozilo odebrání řidičského oprávnění, ani jiná závažná újma, zatímco otci by v případě, že by žil, hrozilo trestní stíhání kvůli jeho ochotě pomoci žalobci, což by žalobce těžce nesl. Bez výsledku žalobce, k ověření smrti žalobcova otce a skutečnosti, že otci bylo odebráno (to ví jen z jeho vyprávění) řidičské oprávnění, které bylo motivem původní obhajoby žalobce vedené tak, aby svému otci neuškodil, se rozhodnutí žalovaného skutečně může jevit jako vycházející z logického hodnocení skutkového děje, avšak právě v důsledku toho, že žalobci nebylo umožněno se hájit a jeho obhajovací právo bylo významně zkráceno nezákonným odepřením výpovědi, to byla zásadní procesní chyba, která zapříčinila vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobce navrhl k důkazu kromě správního spisu zprávu z matriky města Olomouce o smrti jeho otce Z. S., nar. 13. 6. 1946, zemřelého X, naposledy bytem O., L. 16 a zprávu z evidence řidičů, z níž by bylo zřejmé, zda otec 1. 7. 2013 měl, či neměl řidičské oprávnění. Podle žalobce nebylo nic jednoduššího než ve správním řízení provést jeho výslech a výslechy svědků, případně rekognici s policisty provádějícími předmětný zákrok a z podkladů pro rozhodnutí měl správní orgán vyvodit bez důvodných pochybností na základě volného hodnocení důkazů jednotlivě a v jejich souhrnu opačný závěr, spravedlnost ve správním rozhodování by měla být nejvyšší hodnotou. Napadená rozhodnutí vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a protože byl žalobce zkrácen na právu k věci se ústně vyjádřit a obhájit se, navrhl žalobce bez jednání zrušit obě napadená rozhodnutí.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě považuje tvrzení žalobce za zcela zřejmě účelové se snahou z přestupkového jednání se vyvinut. Jak sám žalobce uvedl v odporu proti příkazu: *ze stejného důvodu jsem spáchání přestupku odmítnul přímo policistům na místě samém*. Tedy žalobce sám připouští, že byl na místě spáchání přestupku a s policisty věc řešil. Žalovaný považoval za silně nepravděpodobné, že by policisté při zápisu oznámení přestupku nezaregistrovali nikoliv nepatrný věkový rozdíl mezi žalobcem a jeho otcem. Žalobce se omluvil z ústního jednání z důvodu účasti na pietním aktu, kdy toto potvrzení Pohřební služby Olomouc bylo vystaveno 1. 11. 2013, kdy samotný akt se konal 4. 11. 2013, tedy bylo vydáno o tři dny dříve, navíc žalobce neprokázal žádným způsobem příbuzenský vztah k nebožtíkovi. Z tohoto důvodu nelze takové potvrzení v žádném případě vyhodnotit jako řádnou omluvu. Žalovaný byl přesvědčen, že provedené dokazování jednoznačně prokázalo zaviněné jednání žalobce a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[4] V replice žalobce doplnil, že správní orgán inicioval proti žalobci v souvislosti s tímto případem dokonce trestní řízení. Co má být jeho podstatou, žalobce netušil, nedovodili to ani právníci, jež žalobce zděšený postupem správního orgánu oslovil, nicméně v tomto trestním řízení, které jaksi zvláště suplovalo dokazování, které měl provést správní orgán, vypovídali svědci, které k prokázání

svých tvrzení uvedl žalobce ve svém odvolání, a kteří nebyli vyslechnuti ve věci samé. Žalobce netušil, jak toto řízení dopadlo a co se jím mělo či nemělo prokázat. S ohledem na dlouhou dobu, která od něj uplynula, ale očekával, že už bylo nějak ukončeno a žalobce ani žádný ze svědků obvinění nebyli. Jelikož svědci nemohli vypovědět jinak než podle skutečnosti, žalobce byl přesvědčen, že jejich výpovědi jsou zachyceny ve spisovém materiálu o tomto trestním řízení proti žalobci a plně svědecky prokazují pravdivý skutkový děj předmětného skutku, jak jej žalobce popsal v žalobě.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 2. 2014 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsaným v další části rozsudku

[6] Krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám ze správního spisu zjistil z oznámení přestupku, že podezřelým byl žalobce a přestupek se udál tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku.

[7] Do ručně psaného oznámení přestupku se žalobce nevyjádřil ani ho nepodepsal.

[8] Podle úředního záznamu nstržm. P. Z. ze dne 1. 7. 2013 tento předepsaným způsobem zastavil vozidlo, které překročilo rychlost. Řidič předložil doklady potřebné k řízení, provozu vozidla a občanský průkaz a jednalo se o žalobce. Řidič požadoval řešení přestupku ve správním řízení. K záměně vozidla dojít nemohlo.

[9] Podle záznamu o přestupku vytištěného 11. 7. 2013 z programu k rychloměru se přestupek udál tak, jak je uvedeno výše.

[10] Příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 16. 8. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta v částce 4.000 Kč.

[11] V odporu proti příkazu žalobce uvedl, že přestupku se nedopustil a vozidlo v době, kdy se měl přestupek stát, neřídil. Ze stejného důvodu spáchání přestupku odmítnul přímo policistům na místě samém, nicméně ti mu sdělili, že se bude muset obhájit ve správním řízení, což žalobce učiní. Podrobnější vysvětlení správnímu orgánu zašle do 10. 10. 2013.

[12] Žalobce byl předvolán na 4. 11. 2013 k projednání přestupku a předvolání mu bylo doručeno podle § 24 odst. 1 správního řádu.

[13] Na základě plné moci R. U. ze dne 27. 9. 2013 tento zmocněnec nahlédl do spisu 14. 10. 2013 a byla mu předána fotokopie kompletního spisového materiálu.

[14] Projednání přestupku provedl správní orgán I. stupně 4. 11. 2013 v nepřítomnosti žalobce, neboť ten se bez omluvy k projednání nedostavil.

[15] Svědek – zasahující policista nstržm. P. A. do protokolu uvedl, že prováděl měření a vozidlo zastavil kolega Z., vozidlo od změření po zastavení na likvidačním stanovišti nikde nezastavilo, viditelnost byla dobrá a hustota provozu mírná.

[16] Svědek - zasahující policista nstržm. P. Z. do protokolu uvedl, že předepsaným způsobem zastavil měřené vozidlo a řidiče vyzval k předložení potřebných dokladů, které řidič předložil. Z těchto dokladů policista zjistil, že řidičem byl žalobce. Žalobce se sdělenou rychlostí souhlasil, ale nechtěl věc projednat na místě, neboť již v minulosti platil pokutu za přestupek a byly mu uděleny body, a proto chtěl, aby věc byla předána správnímu orgánu. Oznámení o přestupku žalobce nepodepsal, ani se do něj nevyjádřil. Žalobce byl ve vozidle sám. Viditelnost byla velmi dobrá. Vzdálenost rychloměru a likvidačního stanoviště byla asi 200 m. Hustota provozu byla mírná. K dotazu správního orgánu svědek uvedl, že vozidlo sledoval po celou dobu od změření až po jeho zastavení, vozidlo nikde nezastavilo.

[17] Dne 5. 11. 2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce ze dne 1. 11. 2013 z důvodu účasti na pohřbu. Přílohou e-mailu bylo potvrzení o účasti na pohřbu, vystavené 1. 11. 2013 Moravskou pohřební společností s. r. o.

[18] Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu v částce 4.000 Kč. Omluva žalobce nebyla podepsána zaručeným elektronickým podpisem a ani nebyla doplněna do pěti dnů v písemné podobě. Správní orgán odkázal na § 37 odst. 4 správního řádu a na to, že byl poučen v předvolání, že věc může být projednána v nepřítomnosti žalobce, pokud se náležitě z účasti na ústním jednání neomluví. Žalobce byl rovněž poučen jak o tom, že důvod omluvy je nutné řádně doložit, tak i o požadavku doplnění podání v písemné podobě v případě, že je podání učiněno pomocí jiných technických prostředků bez zaručeného elektronického podpisu. Protože zmiňované elektronické podání nebylo řádně doplněno, nevyhodnotil správní orgán omluvu jako náležitou a řádnou. I v případě, že by však žalobce podání doplnil, nejednalo by se dle názoru správního orgánu o řádnou omluvu, neboť důvod omluvy nebyl řádně doložen. V potvrzení pohřební služba uvádí, že se žalobce zúčastnil pietního rozloučení 4. 11. 2013, toto potvrzení však bylo vydáno 1. 11. 2013 a do e-mailové schránky odboru doručeno 3. 11. 2013. Správní orgán odkázal na záznam o přestupku a fotografie, ověřovací list rychloměru, výpis z evidence řidičů, podle které má žalobce v kartě řidiče evidováno 9 záznamů o přestupcích, kdy se v pěti případech jednalo o přestupek spáchaný překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Dále správní orgán citoval z výsledku svědků a po vyhodnocení všech důkazních prostředků konstatoval, že policisté učinili svá pozorování a zjištění při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. V jejich výpovědích nebyly shledány žádné rozpory či nesrovnalosti, které by ve správním orgánu vzbuzovaly pochybnosti o jejich

nevěrohodnosti či podjatosti. Proto správní orgán hodnotil pozorování a zjištění policistů jako věrohodné, nezaújaté a nezkreslené a z tohoto pozorování a zjištění při vydání rozhodnutí vycházel. K námitce žalobce, že v době změření vozidlo neřídil, správní orgán uvedl, že toto tvrzení bylo provedeným dokazováním jednoznačně vyvráceno. Ze záznamu o přestupku z fotografií měřeného vozidla vyplývá, že motorovému vozidlu byla v měřeném úseku naměřena rychlost 91 km/h. Výsledkem policistů pak bylo prokázáno, že vozidlo mezi změřením a zastavením na likvidačním stanovišti nikde nezastavilo. Policista Z. dále sdělil, že řidiče, který se ve vozidle nacházel sám, ztotožnil pomocí řádně předložených dokladů. Jako řidič byl ztotožněn žalobce.

[19] V odvolání žalobce namítal, že 1. 7. 2013 měl volno, byl od rána u kamaráda R. U. ve Štěpánově, kde oslavovali novou práci. Přitom žalobce vypil *nějaké to pívko*. Jelikož plánovali, že zajdou do hospody, zavolali kamarádovi P. M., jestli nemá někoho, kdo by *stáhnul* do Olomouce žalobcův automobil a hodil je do Chomoutova. Proto P. M. nikoho nesehnal, tak volali otci žalobce, otec souhlasil, P. M. pro něj zajel a dovezl ho do Štěpánova. Tam otec sedl do žalobcova auta. Otec žalobci takto vezl auto asi už po šesté, takže věděl, že doklady jsou na svém místě na cloně u řidiče, kde žalobce mívá osobní doklady a doklady k autu. Pak otec a P. M. odjeli. *Kolem jedné* žalobci otec volal, že ho stavěli policisté a naměřili mu rychlost, říkal, že od jara nemá *řidičák*, což byl pro žalobce šok a otec se přiznal, že použil doklady žalobce, aby neměl problém. Žalobce si z něj ještě *dělal srandu*, že doufá, že mu nesebrali i *řidičák*, on říkal, že ne. Žalobci pak volal P. M., který viděl, jak otce stavěli, jel kus za ním. Žalobce s otcem jsou si velmi podobní, známi si je pletou, tak si je spletli zřejmě i policisté.

[20] V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a dostatečně se zabýval jak námitkami, tak otázkou doručení předvolání, zavinění přestupku a polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi v rámci ukládané sankce. Námitku žalobce, že byla porušena jeho práva na obhajobu a právo být přítomen u ústního jednání a navrhopat důkazy, shledal žalovaný lichou. Správní orgán I. stupně s dostatečným předstihem (dne 21. 10. 2013) informoval žalobce o termínu konání ústního jednání včetně toho, že bude proveden výslech svědků. Současně správní orgán informoval žalobce, jaké náležitosti by měla řádná omluva mít, včetně citace § 37 odst. 4 správního řádu a sdělil žalobci, že věc může být projednána v jeho nepřítomnosti, pokud se k řízení odmítne dostavit nebo se řádně neomluví. Žalobce sice omluvu formou e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu zaslal, měl si však být z předchozího poučení vědom, že takovéto podání je nutno doplnit v zákonem stanovené lhůtě, jinak nebude správním orgánem akceptováno. Správní orgán tak omluvu žalobce nepřijal jako náležitou a řádnou, jak z důvodu formy učinění omluvy, tak i z důvodu dokládání důvodu této omluvy. K tomu žalovaný doplnil, že postup správního orgánu ve věci omluvy žalobce z nařízeného ústního jednání shledal správný a zákonný, kdy se s argumentací správního orgánu ztotožnil. K námitce nesprávné identity pachatele přestupku žalovaný uvedl, že toto tvrzení žalobce považuje za účelové. Přitom odkázal na odpor sepsaný žalobcem 16. 9. 2013, kdy žalobce potvrdil vlastními slovy skutečnost, že při řešení přestupku na místě s policisty odmítl tento řešit blokovou

pokutou a dále potvrdil, že ho policisté odkázali na správní řízení. Toto tvrzení žalobce lze považovat za pravdivé zejména v kontextu svědecké výpovědi policisty P. Z., který popsal průběh řešení přestupku tak, že žalobce s rychlostí souhlasil, ale nechťel vůbec projednat věc na místě, neboť již v minulosti platil pokutu za přestupek a byly mu uděleny body, a proto chtěl, aby byla věc předána správnímu orgánu. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce byl řidičem vozidla, které překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci Chomoutov tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. K návrhu výslechu svědků, kteří by potvrdili jeho velmi nepravděpodobnou „historku o přátelích, pivu a otcí“, ve které označená osoba, tj. otec obviněného z přestupku na sebe ochotně bere synovu identitu a pod touto řídí motorové vozidlo, aniž by byl současně držitelem řidičského oprávnění, žalovaný nepřihlédl. Dále se žalovaný neztotožnil s myšlenkou, že policista, který prováděl identifikaci řidiče evidentně na podkladě občanského průkazu, jehož číslo zaznamenal do oznámení o přestupku, zaměnil totožnost osoby uvedené na tomto dokladu totožnosti s jinou osobou, kdy kontrola totožnosti řidiče probíhala dne 1. 7. 2013 v poledních hodinách. Na podkladě uvedeného nelze předpokládat případnou sníženou viditelnost apod. Aby však žalovaný do budoucna vyloučil i takovou možnost, když sám však nepochybuje o účelovosti tvrzení žalobce, postoupil toto tvrzení žalobce orgánům činným v trestním řízení, aby věc prověřili s tím, že je nutno se zaměřit na žalobcem označený skutek otce žalobce, zda se tento neshoduje se skutkovou podstatou přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákona. V rámci prověřování oznámení bude naopak skutečně možné řádně prověřit tvrzení žalobce týkající se jeho vizuální podoby a zaměnitelnosti s otcem. Žalovaný v rámci posouzení podaného odvolání k námitkám žalobce nepřihlédl a současně neprovedl jím navržené důkazy, které považuje za účelově navržené především s cílem odvrátit uložení sankce za přestupek se všemi dalšími důsledky. O zjištěném skutkovém stavu neměl žalovaný žádné pochybnosti.

[21] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[22] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 1. 7. 2013 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 20. 2. 2014.

[23] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[24] Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 1. 1. 2013, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[25] V hodnocení omluvy žalobce a naplnění neurčitého právního pojmu *důležitý důvod* (resp. *náležitá omluva*) se soud ztotožnil s výkladem podaným správními orgány. Žalobcova omluva byla sice podána elektronicky bez uznávaného elektronického podpisu, nebyla však v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) doplněna do pěti dnů písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Proto k omluvě nebyl správní orgán povinen ani oprávněn přihlížet. Nad rámec rozhodnutí správní orgány správně konstatovaly, že účast na pohřbu osoby, vztah k níž žalobce vůbec neuvedl, nebyl důležitým důvodem ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Mimoto žalobce skutečně zaslal potvrzení o účasti na pietním aktu před jeho konáním a vztah k zesnulé vůbec neuvedl. Ze jména a příjmení příbuzenský vztah žalobce a zesnulé nebylo možno dovodit. Poučení žalobce byl řádně (podle § 74 zákona o přestupcích, § 37 správního řádu ad.) v předvolání ze dne 2. 10. 2013. Předvolání bylo doručeno tzv. fikcí (podle § 24 odst. 1 správního řádu), čili bylo formálně doručeno a správní orgán I. stupně se nedopustil žádného pochybení. Nadto předvolání bylo po uplynutí úložní doby vhozeno do schránky žalobce, proto se má za to, že žalobce se s ním mohl kvalifikovaně seznámit, neboť předvolání se dostalo (mělo a mohlo dostat) objektivně do jeho dispoziční sféry. Adresy žalobce v průběhu řízení neměnil a nedoručení některé z písemností nenamítal. Navíc před jednáním o přestupku nahlížel do spisu zmocněnec žalobce R. U., který měl udělenou plnou moc k nahlédnutí a převzetí kopie spisu, kterou převzal, včetně předvolání s poučením. Tak se předvolání s podrobným poučením dostalo do dispoziční sféry žalobce dokonce dvakrát. Námitka žalobce o tom, že nebyl řádně poučen, je proto neopodstatněná.

[26] Soud žalobcově verzi neuvěřil a ztotožnil se se skutkovým a právním posouzením správních orgánů. Ve správním řízení bylo najisto postaveno provedeným dokazováním, jaký skutkový stav nastal a do tohoto stavu a těchto skutkových a následných právních závěrů nevnesl žalobce ve správním ani soudním řízení správním důvodné pochybnosti. Námitku nesprávného zjištění skutkového stavu neshledal soud důvodnou.

[27] Soud nepovažoval za shora popsané situace, kdy se ztotožnil se závěry správních orgánů a rovněž považoval zjištění skutkového stavu za dostatečný, potřebné provádět další důkazy navržené žalobcem. Do zjištěného skutkového stavu by z nich zjištěné skutečnosti nemohly ovlivnit přijaté závěry.

[28] Závěrem soud shrnuje k rozsahu žalobních námitek, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[29] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

[30] Posouzení důležitosti důvodu svěřil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při výkladu neurčitého právního pojmu *náležitá omluva* a *důležitý důvod* omluvy.

[31] Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobce vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny.

[32] Žalobce za dané situace nemohl legitimně očekávat, že přestupek nebude správní 3. 6. 2013 projednávat.

[33] S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99, www.nssoud.cz, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.* V souzené věci podle soudu žalobce relevantní důležitý důvod s ohledem na celý průběh správního řízení neuvedl a především svá tvrzení dostatečně nedoložil.

[34] Vzhledem k tomu soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[35] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 24. 4. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně